

Velika knjiga mitologije

Davno vreme mitologije spava u nama velikim snom čovečanstva. Kada dođe njegovo vreme i zabruje njegova zvona probudiće se. Po opštem obrascu toka stvari zatitraće neke niti u kosmosu i čoveku i tada će se dogoditi promene shodno zakonima života i postojanja.

Čovek je kosmos u malom. Životna sila kada se našla u ovoj omeđenoj trodimenzionalnoj stvarnosti poštovala je zakon božanske analogije i počela koristeći se elementarnim zakonitostima stvarati bogočoveka. Svet još nije stvoren, on je u fazi stvaranja – bog spava i ovo postojanje je samo njegov san.

Reč živa odslikava težnje stvaralaštva i zakone postanka i stoga se javlja u čoveku kao lučonoša. Čovek je skup suprotnosti i njihovo je objedinjenje. Postoje u njemu razni organi i prema tome razni centri koji su na većoj ili manjoj stepenici razvoja, više ili manje aktivirani. Ruka i noga, oko i uvo, simpatikus i parasimpatikus, veliki i mali mozak, desna i leva strana čoveka – samo su odrazi čovekove složenosti kao bića i njegove dualnosti. Indoevropska svest je sva dualna. I ne samo da je dualna nego se ona stalno raslojava, deli po zakonima po kojima se deli i osnovni nosioc života – živa ćelija.

Indoevropska novija svest jasno svojom delatnošću potencira diferenciranje. Procesi integracije postoje ali su potisnuti.

Ta diferencija je iz mitološkog bića izdvojila religiozna shvatanja, iz mnogoboštva porodila vrhovnog i kasnije jednog boga. Prvobitna zajednica ravnopravnosti mnoštva je ustukla pred dominacijom pojedinca koji se izdvaja iz haosa i gradi svoje mesto u svemiru baš kao što veliki mozak dominira po svojim funkcijama kod čoveka – *Ja* odnosi prevagu nad *Mi*. Vitalne funkcije nezavisnog automnog čovekovog sistema su u službi njegovog razuma.

Prednost mitološkog pogleda nad svesnim je integrativne prirode. Takvo shvatanje ne daje čoveku pojedincu povlašćen status u odnosu na ostale pojedince ali mu obezbeđuje sveukupnost doživljaja celine.

Stoga je velika mitološka knjiga *velika knjiga kolektivnog nesvesnog* koju čine sve znane i neznane sudbine svih onih koji su hodali, hodaju ili će biti na ovoj planeti. Po zakonu analogije nju čini određeni neophodni broj arhetipova poređanih u pravilnom redosledu. Njen eho jesu sve promene koje su se dogodile ili događaju, sve sudbine, svi mitološki događaji, priče i legende kaliedoskopski rasejane vremenom i prostorom.

O vrhovnom srpskom bogu

Srpski je narod više nego drugi narodi blizak centru kolektivno nesvesnog.

Stoga je sasvim prirodna jaka nit zajedničkog prisutna kod njega ali istovremeno njegova važna karakteristika je komplementarno tome jako izražena nesloga, cepanje i diferenciranje kao dopuna celovitosti bića našeg naroda.

Mitologija srpska i slovenska je poznata više po onome što je od nje ostalo nego po tome kakva je bila. Postojao je i mitološki i religijski stari Slovenski Panteon koji su činila razna mitološka bića što su odslikavala Srbina i Slovena i svet u kojem su živeli: baba Jaga, Banik, Belobog, Dažbog, Domovej, Hors, Jarilo, Lešij, Morena, Mora, Perun, Rujevit, Rusalke, vile, vampiri, Svetovid, Triglav, Trojan, Veles i mnoštvo drugih znanih i neznanih.

Vrhovni bog srpski je bio bog donjeg sveta, bog plodova i jela i pića, bog jeseni ali su postojali i drugi bogovi jer se Srpski narod odvajkada delio i u razlikovanju isticao. Ako je čovek slika božja Srbin je čovečanstvo u malom. Naše biće je uvek svedočilo dualnost i iznad svega bilo spomenik *otsutnog tvorca* čija smo kreacija i u čijem svetu živimo.

Život i postojanje su daleko više ponavljanje nego čin kreacije koja je retka i utoliko dragocenija. Bez nje nema postanka ni hoda vremena. Srbin veruje u dušu i u duh i zato je od vajkada bio upućen na svet mrtvih i svedočio o onostranom postojanju odakle dolaze životni podsticaji i gde je sudbina zapisana. Srbin veruje u sudbinu i njegov bog je u velikoj meri personifikacija automnog sistema.

Mitološki na krajevima su *početak* i dovršeno, *haos* i kreacija, *đavo* i bog. Srpski vrhovni bog je stoga može se reći mrtav u smislu dovršenosti, ispunjenosti, ostvarenja. On je tu samo da da jedan novi impuls u nekom novom haosu i da igra postanka krene opet od početka kroz niz mitoloških promena.

Kao takav on je čista kreacija i zato mu se Srbi obraćaju u teškim apokaliptičnim trenucima kada treba da otpočne novi ciklus .

Iako je bog donjeg sveta i shodno tome ima odgovarajuću pojavu i ulogu on sam nije deo mrtvog sveta. On je tu jer tu treba da bude, jer je takva priroda poredka po čijoj neumitnosti on donji svet oživljava svojom kreacijom i dovodi ga u relacije vremena i prostora.